

ԱՐՁՈՒՄԱՆ ԱՅՎԱԶՅԱՆ

* * *

Երեխաները ծաղիկներով են վերադառնում դաշտից,
Երեխաները մաս ունեն երկնքից:

Ահա ծառը կանաչ, տերևներն են կանաչ,
Կանաչի մեջ բույնը, զրնգոցը արծաթ –
Ահա գիշերը խարան:
Քնած է աղջիկը, ես արթնացնում եմ նրան,
Ես կոճակ առ կոճակ արթնացնում եմ նրան:

Ահա հոսում է ջուրը, օրն է կոճակ,
Ահա հոսում է ջուրը, կոճակն է բույն,
Ահա հոսում է ջուրը, բույնն է աչք:
Ջուրը տանում է աչք, բույն ու կոճակ:

Ես արթնացնում եմ քնած աղջկան,
Նրա աչքերին երկու աղավնի
Թևերը քսում են իրար:
Երեխաները ծաղիկներով են վերադառնում դաշտից,
Երեխաները մաս ունեն երկնքից:

* * *

Գուլյնն է կարկամում,
Թե ծաղկանվագ մնաց դաշտերում:
Ծաղկամորրիկը ճամփաս չի փակի,
Ծաղկամորրիկը ինձ ափ կհանի:

Ահա ալիքը ու տունս վրան,
Ահա կինն ինքը կես ամբողջություն,
Ջեռու դաշտերում նվագներ եղան,
Նվագներ հղի, մորմոքներ թաքուն:

Կատարելության անկատարն է գեղեցկությունը,
Դրա համար է առավոտը շաղ դնում խոտերին,
Դրա համար է թռչունը կախվում իր իսկ դայլայլից,
Եվ մեղա, մեղա, ծաղկաթերթն ընկնում հեզ, բնականոն:

Գուլյնն է կարկամում,
Տունս կարգին է, ալիքը՝ ալիք,
Եվ շատ ու քիչ խմորումներից
Բաժին է ընկնում ծաղկաթերթը ինձ: